

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 629/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 17 marca 2022 roku sygn. akt VII K 949/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>zarzut obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.:</p> <p>1) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną i wszechstronną ocenę materiału dowodowego w postaci: pisemnej opinii wstępnej (...) (...) (...) (...)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

sporządzonej w dniu 9 października 2018 r. przez (...) (...) (...) w (...) (...) (...) dr D. S. (k. 1503 akt), pisemnej opinii (...) (...) (...) (...) sporządzonej w dniu 8 maja 2019 r. przez dr D. S. i dr R. D. (k. 2005-2009, 2016 akt), pisemnej uzupełniającej opinii (...) (...) (...) (...) sporządzonej w dniu 17 marca 2021 r. przez dr D. S. i dr R. D. (k. 4411-4414 akt), ustnej uzupełniającej opinii biegłych dr D. S. i dr R. D. przeprowadzonej na rozprawie w niniejszej sprawie w dniu 15 listopada 2021 r. (k. 4538-4540v akt), skutkującą błędnym uznaniem m. in. że oskarżeni K. D. i Z. C. dopuścili się zarzucanego im aktem oskarżenia czynu ze zmianą jego opisu, o której mowa w pkt 1 i 9 petitum zaskarżonego wyroku, podczas gdy:

a) z pisemnej opinii wstępnej (...) (...) (...) sporządzonej w dniu 9 października 2018 r. przez (...) (...) (...) w (...) (...) (...) dr D. S. (k. 1503 akt)

wynika, że na chwilę jej sporządzania nie można jednoznacznie stwierdzić, że istnieje zagrożenia ze strony opisywanego składowiska odpadów w rozumieniu art. 183 § 1 k.k., a zatem przedmiotowa opinia nie stwierdza możliwości istnienia zagrożenia życia lub zdrowia człowieka, nie stwierdza możliwości spowodowania obniżenia jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi, a także nie stwierdza możliwości zniszczenia w świecie roślinnym lub zwierzęcym, co oznacza brak znamion czynu z art. 183 § 1 k.k. w zachowaniu oskarżonych K. D. i Z. C.;

b) w ustnej uzupełniającej opinii biegłych dr D. S. i dr R. D. przeprowadzonej na rozprawie w niniejszej sprawie w dniu 15 listopada 2021 r. (k. 4538-4540v akt) biegli dr D. S. i dr R. D. stwierdzili, że „my pisząc o zagrożeniu w 2018 roku wyraziliśmy swoje

przypuszczenie, które nie zostało potwierdzone stosownymi badaniami (...) chyba, że o nich nie wiemy, o których sygnalizowaliśmy'(k. 4540 akt), a zatem wszelkie opinie wydane przez tych biegłych stanowią jedynie przypuszczenia i tym samym nie spełniają kryterium stanowczości i jednoznaczności, ponadto z przedmiotowej ustnej uzupełniającej opinii wynika, że biegli w swoich opiniach nie stosowali norm polskich z uwagi na ich zdaniem brak obowiązku stosowania tych norm a jednocześnie nie wskazali czy korzystali z innych norm albo z innej metodyki podczas wydawania sporządzonych przez nich opinii, gdy tymczasem rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 1 września 2016 r. w sprawie sposobu prowadzenia oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1395) określa sposób prowadzenia oceny

zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w tym referencyjne metodyki wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, a zatem referencyjne metodyki wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi zawarte w załączniku nr 3 do przedmiotowego rozporządzenia stanowią prawo powszechnie obowiązujące i tym samym powinny być zastosowane przez biegłych przy wydawaniu przez nich opinii w niniejszej sprawie, a także przy wydawaniu opinii w niniejszej sprawie biegli powinni zastosować normy zawarte w załączniku nr 4 (zatytułowanym „Pobieranie próbek i analiza chemiczna odpadów”) do Zawiadomienia Komisji dotyczącego wytycznych technicznych w sprawie klasyfikacji odpadów (2018/C 124/01) opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej C 124 z dnia 9 kwietnia 2018 r. (np.: normę EN 14899 „Struktura przygotowania i

zastosowania planu pobierania próbek", normę CEN/TR 15310-1:2006 „Wytyczne dotyczące wyboru i stosowania kryteriów pobierania próbek w różnych warunkach, normę CEN/TR 15310-2:2006 „Wytyczne dotyczące technik pobierania próbek", normę CEN/TR 15310-4:2006 „Wytyczne dotyczące pakowania, przechowywania, konserwacji, transportu i dostawy próbek", normy CEN w zakresie charakterystyki odpadów z tabeli nr 25), zaś brak zastosowania powyższych norm polskich i unijnych sprawia, iż opinie sporządzone przez tych biegłych są niezetelne i niekompletne;

c) pisemna opinia (...) (...) (...) (...) sporządzona w dniu 8 maja 2019 r. przez dr D. S. i dr R. D. (k. 2005-2009, 2016 akt) nie zawiera żadnych informacji: o zastosowanej przez biegłych metodologii, o zastosowanej przez biegłych metodzie

badania odpadów i metodzie pobrania ich próbek, o tym czy biegli w ogóle badali odpady i czy pobierali ich próbki, o zastosowanych przez biegłych normach dotyczących charakterystyki odpadów i kryteriów według których ustalili rodzaj odpadów, o tym czy biegli ustalili chemiczny skład odpadów i jego wpływ na życie lub zdrowie człowieka lub jakość wody lub powietrza lub powierzchni ziemi lub świat roślinny lub zwierzęcy, co świadczy o tym, że biegli przy sporządzaniu przedmiotowej opinii nie zastosowali norm polskich i unijnych, o których mowa w powyższym zarzucie w pkt 1 b petitum niniejszej apelacji oraz co sprawia że nie znając przyjętej przez biegłych metodologii oraz norm i kryteriów nie można zweryfikować naukowej poprawności przedmiotowej opinii i w konsekwencji przedmiotowa opinia jest nierzetelna i

niekompletna, a także stanowi jedynie przypuszczenia i jest niestanowcza wobec stwierdzenia przez biegłych w ustnej uzupełniającej opinii, że „my pisząc o zagrożeniu w 2018 roku wyraziliśmy swoje przypuszczenie, które nie zostało potwierdzone stosownymi badaniami (...) chyba, że o nich nie wiemy, o których sygnalizowaliśmy”(k. 4540 akt);

d) w pisemnej uzupełniającej opinii (...) (...) (...) (...) sporządzonej w dniu 17 marca 2021 r. przez dr D. S. i dr R. D. (k. 4411-4414 akt) biegli z jednej strony podnoszą, że „wydane przez Wydział Chemii UŁ opinie sporządzone zostały na podstawie najlepszej wiedzy i doświadczenia pracowników naukowych tej jednostki zgodnie z zakresem określonym przez Prokuraturę Rejonową w Piotrkowie Tryb.”, a z drugiej strony nadal nie informują o: zastosowanej przez biegłych

metodologii, o zastosowanej przez biegłych metodzie badań odpadów i metodzie pobrania ich próbek, o tym czy biegli w ogóle badali odpady i czy pobierali ich próbki, o zastosowanych przez biegłych normach dotyczących charakterystyki odpadów i kryteriów według których ustalili rodzaj odpadów, o tym czy biegli ustalili chemiczny skład odpadów i jego wpływ na życie lub zdrowie człowieka lub jakość wody lub powietrza lub powierzchni ziemi lub świat roślinny lub zwierzęcy, co świadczy o tym, że biegli przy sporządzaniu przedmiotowej opinii nie zastosowali norm polskich i unijnych, o których mowa w zarzucie w pkt lb petitum niniejszej apelacji oraz co sprawia że nie znając przyjętej przez biegłych metodologii oraz norm i kryteriów nie można zweryfikować naukowej poprawności przedmiotowej opinii i w konsekwencji

	<p>przedmiotowa opinia jest nierzetelna i niekompletna, a także stanowi jedynie przypuszczenia i jest niestanowcza wobec stwierdzenia przez biegłych w ustnej uzupełniającej opinii, że „my pisząc o zagrożeniu w 2018 roku wyraziliśmy swoje przypuszczenie, które nie zostało potwierdzone stosownymi badaniami (...) chyba, że o nich nie wiemy, o których sygnalizowaliśmy”(k. 4540 akt).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew podniesionemu zarzutowi, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisu art. 7 k.p.k., albowiem dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego sprawie materiału dowodowego, w tym również opinii biegłych. W niniejszej sprawie obrona, tak w postępowaniu przed</p>				

Sądem I instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym, z determinacją próbuje zdyskwalifikować opinię (...) (...) - (...) (...) autorstwa D. S. i R. D., licząc na to, że skuteczne jej podważenie, w sytuacji, gdy śmieci zostały już usunięte z wyrobiska po byłej kopalni (...) w K., spowoduje zdekompletowanie zespołu ustawowych znamion przestępstwa z art. 183 § 1 k.k., a w konsekwencji uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów.

Jednakże Sąd odwoławczy nie podzielił zastrzeżeń obrony co do opinii (...) (...) - (...) (...). Głównymi zarzutami sformułowanymi pod adresem ww. opinii jest to, że ma ona charakter przypuszczający, a biegli nie dokonali pobrania i przeanalizowania próbek.

Odnosząc się do pierwszej kwestii, to zwrócić należy uwagę na ustawowe znamiona przestępstwa z art.

183 § 1 k.k.
Zgodnie z ww. przepisem karalnym jest składowanie i usuwanie odpadów w takich warunkach lub w taki sposób, że **może** to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi lub zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym. Nie jest zatem koniecznym dla bytu ww. przestępstwa wykazanie sprawcy, że przez jego działanie doszło już do zagrożenia życia lub zdrowia człowieka, obniżenia jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi, czy też zniszczenia w świecie roślinnym lub zwierzęcym. Nie jest nawet koniecznym wykazanie, iż owo zagrożenie życia lub zdrowia człowieka, obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi, czy też zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym, wystąpi niewątpliwie, lub stopień prawdopodobieństwa takiego wystąpienia graniczy z pewnością.

Zagrożenie takie nie musi mieć charakteru bezpośredniego.

Przestępstwo z art. 183 § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym „z narażenia”, które wystarczy, że wystąpi potencjalnie.

Dlatego też nie można traktować w kategoriach uchybienia postawienia biegłym pytania o możliwość wystąpienia skutków wskazanych w art. 183 § 1 k.k. in fine, jak również ograniczenie się przez biegłych do udzielenia odpowiedzi na tak sformułowane pytanie. Siłą rzeczy, wydana opinia ma wówczas charakter probabilistyczny.

Nie powoduje to jednak, że tego rodzaju opinia jest opinią niepełną, czy niejasną i że nie może być dla sądu podstawą do kształtowania przekonania o odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, biegli z (...) (...) (...) (...) nie wyrazili swojego poglądu w

sposób arbitralny, gdyż przedstawili uzasadnienie swojego stanowiska. Wskazali oni m.in. że zmieszane odpady komunalne znajdujące się w wyrobisku po byłej kopalni (...) w K. spoczywały w ziemi, były poddawane wpływowi warunków atmosferycznych, zagniwały, a zanieczyszczenia przedostawały się do gleby, podczas gdy powinny być przechowywane w miejscu specjalnie przystosowanym, o szczelnej powierzchni z systemem drenażowym do odcieków i filtrujących odcieków z wysypiska. Wyrobisko po byłej kopalni (...) nie było przygotowane do składowania tego typu odpadów. Brak było jakichkolwiek zabezpieczeń przed przenikaniem zanieczyszczeń powstających w procesie powolnego rozkładu zdeponowanych odpadów do wód gruntowych i podziemnych (tj. systemy drenażowe i zbierania odcieków, geomembrany).

Ocieki z niezabezpieczonego składowiska, tworzące się w wyniku procesów fermentacyjnych (gnilnych) oraz przemywania warstw odpadów wodami opadowymi, są bardzo istotnym czynnikiem wpływającym na jakość wód powierzchniowych i podziemnych oraz na jakość gleb, co w następstwie może zagrażać zdrowiu i życiu człowieka. Brak było również instalacji do zbierania i usuwania gazów powstających w wieloetapowych procesach fermentacji tlenowej i beztlenowej.

Odnosnie zarzutu, iż biegli nie pobrali próbek i nie poddali ich analizie należy podkreślić, iż przepisy procedury karnej nie określają i nie mogą określać zakresu i metod badań specjalistycznych, przeprowadzanych przez biegłych, w tej bowiem materii zasadnicze znaczenie mają specjalistyczne kwalifikacje biegłych. W orzecznictwie i piśmiennictwie

procesowym ugruntowane jest stanowisko, że o zastosowaniu zakresu i metod badawczych decydują autonomicznie biegli, wykorzystując wiadomości specjalne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2008 roku - III KK 228/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2011 roku – VKK 316/10; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 czerwca 2012 roku). Sąd z natury rzeczy nie może ingerować w te kwestie, albowiem nie posiada wiadomości specjalnych, warunkujących zajmowanie stanowiska odnośnie metodyki przeprowadzania opinii. Biegli z (...) (...) (...) (...) rzeczowo oraz kategorycznie wskazali, że zaistniało zagrożenie ze strony przedmiotowego składowiska odpadów w rozumieniu art. 183 § 1 k.k. w dłuższej perspektywie czasowej. Taki sposób i warunki składowania

odpadów komunalnych będą stanowiły zagrożenie dla życia lub zdrowia człowieka, będą mogły powodować skażenie gruntów, skażenie wód powierzchniowych i podziemnych, skażenie atmosfery oraz pogorszą warunki sanitarno-epidemiologiczne i mogą doprowadzić do zniszczeń w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach. Dla wyrażenia powyższego stanowiska nie widzieli potrzeby dokonywania badań próbek z nielegalnego wysypiska. Biegli dokonywali za to oględzin, zarówno wysypiska, jak i odpadów, które zostały zakwestionowane na samochodach należących do firm oskarżonych Z. M. (1) oraz M. S. (1) i mieli możliwość dokonania oceny charakterystyki tych odpadów. Stwierdzili jedynie, że **w celu określenia szczegółowych konsekwencji składowania odpadów** w ww. wyrobisku **zaleca**

się

przeprowadzenie
dokładnych badań
skażenia gleby
odciekami z
nielegalnego
składowiska
odpadów przez
Laboratorium
Wojewódzkiego (...),
w ramach jego
statutowych
obowiązków (k.
2008). Natomiast,
tak jak już wyżej
nadmieniono, dla
bytu przestępstwa z
art. 183 § 1 k.k.
nie jest koniecznym,
aby w wyniku
działania sprawcy
i spowodowania
stanu zagrożenia
dla życia lub
zdrowia człowieka,
obniżenia jakości
wody, powietrza lub
powierzchni ziemi
lub zniszczeń w
świecie roślinnym
lub zwierzęcym,
w rzeczywistości
powstał już tego
rodzaju skutek.

Ponieważ biegli z (...)
(...) (...) (...) nie
uznali za konieczne
dla wydania opinii
pobierania próbek
ze składowiska
odpadów
umiejscowionego w
wytrobisku po byłej
kopalni (...) oraz
przeprowadzania ich
szczegółowych
badań, jako
bezprzedmiotowe
należy uznać

pretensje obrony, że biegli ci nie zastosowali w toku opiniowania rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie sposobu prowadzenia oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi z dnia 1 września 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1395). Dodać jedynie należy, że przedmiotowe rozporządzenie, wydane na podstawie art. 101a ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2016 r. poz. 672, 831, 903 i 1250), określa m.in. sposób prowadzenia oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi, a zatem odnosi się już do dokonanego skutku. Tymczasem, po raz kolejny trzeba zaakcentować, że art. 183 § 1 k.k. **penalizuje wywołanie już samej możliwości** zagrożenia dla życia lub zdrowia człowieka, spowodowania obniżenia jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi lub zniszczenia w świecie roślinnym lub zwierzęcym, wskutek niewłaściwego

składowania, czy też usuwania odpadów.

To samo należy odnieść do powoływanych w apelacji aktów normatywnych w postaci:

Zawiadomienia Komisji dotyczącego wytycznych technicznych w sprawie klasyfikacji odpadów (2018/C 124/01 - Dz.Urz.UE.C 2018 Nr 124, str. 1), normy EN 14899 „Struktura przygotowania i zastosowania planu pobierania próbek”, normy CEN/TR 15310-1:2006 „Wytyczne dotyczące wyboru i stosowania kryteriów pobierania próbek w różnych warunkach, normy CEN/TR 15310-2:2006 „Wytyczne dotyczące technik pobierania próbek”, normy CEN/TR 15310-4:2006 „Wytyczne dotyczące pakowania, przechowywania, konserwacji, transportu i dostawy próbek”, normy CEN w zakresie charakterystyki odpadów z tabeli nr 25. Wszystkie te przepisy dotyczą

kwestii związanych z prawidłowością pobierania próbek, podczas, gdy w niniejszej sprawie, nie zachodziła taka potrzeba. Na marginesie wskazać też należy, iż celem Zawiadomienia Komisji dotyczącego wytycznych technicznych w sprawie klasyfikacji odpadów jest udzielenie wytycznych technicznych dotyczących niektórych aspektów dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów i decyzji Komisji 2000/532/WE w sprawie wykazu odpadów. W szczególności zawiadomienie zawiera wyjaśnienia i wytyczne skierowane do organów krajowych, w tym samorządów terytorialnych, i przedsiębiorstw w sprawie właściwej interpretacji i prawidłowego stosowania odpowiednich przepisów UE w odniesieniu do klasyfikacji odpadów, a mianowicie: identyfikacji właściwości niebezpiecznych, oceny, czy danym

<p>odpadom można przypisać właściwość niebezpieczną i sklasyfikowania odpadów jako odpady niebezpieczne albo odpady inne niż niebezpieczne. Tymczasem dla bytu przestępstwa z art. 183 § 1 k.k. nie jest wymagane, aby składowane lub usuwane odpady, były odpadami niebezpiecznymi w rozumieniu art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz.U. z 2013 r. poz. 21 z późn. zm.). Miałoby to znaczenie, gdyby oskarżonym zarzucano np. przestępstwo z art. 183 § 5 k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego K. D. poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów procesu w postaci zwrotu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia przez niego w niniejszej sprawie obrońcy (stawek minimalnych) za obie instancje;</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego Z. C. poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktu oskarżenia czynu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów procesu w postaci zwrotu uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia przez niego w niniejszej sprawie jednego obrońcy według norm przepisanych (stawek minimalnych) za obie instancje.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ponieważ żaden z podniesionych zarzutów nie okazał się zasadny, wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych od</p>			

<p>zarzucanych im czynów nie mógł zostać uwzględniony. Tym samym bezpodstawnym było żądanie zasądzenia na rzecz oskarżonych zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia przez nich obrońcy z wyboru.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>zarzut obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną i wszechstronną ocenę materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonych: K. D. (k. 1557-1558 akt, k. 6v protokołu rozprawy z dnia 7 września 2020 r.), M. S. (2) (k. 1339 akt, k. 2521v akt, k. 6 protokołu rozprawy z dnia 7 września 2020 r.), D. W. (k. 1330v akt, k. 1570v-1571 akt, k. 7 protokołu rozprawy z dnia 7 września 2020 r.), Z. C. (k. 1349v-1351 akt, k. 2547v-2548 akt, k. 7v protokołu rozprawy z dnia 7 września 2020 r.), Z. M. (2) (k. 1316 akt, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

k. 1378-1379 akt, k. 2556v-2557 akt, k. 8 protokołu rozprawy z dnia 7 września 2020 r.), M. S. (1) (k. 1320v akt, k. 1383-1384 akt, k. 2525v akt, k. 8v-10 protokołu rozprawy z dnia 7 września 2020 r.), skutkującą błędnym uznaniem m. in. że oskarżeni K. D. i Z. C. dopuścili się zarzucanego im aktem oskarżenia czynu ze zmianą jego opisu, o której mowa w pkt 1 i 9 petitum zaskarżonego wyroku, podczas gdy:

a) z zasad wiedzy wiadomym jest, że aby ustalić czy składowanie, usuwanie, przetwarzanie, zbieranie, dokonywanie odzysku, unieszkodliwianie albo transportowanie odpadów lub substancji odbywa się w takich warunkach lub w taki sposób, że może to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi lub zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym potrzebna jest

wiedza specjalistyczna biegłych sądowych, której nie posiadają oskarżeni, a zatem ich wyjaśnienia w przedmiocie przyznania się lub nie przyznania się do popełnienia zarzucanego im aktem oskarżenia czynu nie mogą stanowić podstawy ich skazania bez przeprowadzenia dowodu z prawidłowej opinii biegłych stwierdzającej istnienie znamion z art. 183 § 1 k.k., przy czym w niniejszej sprawie wszelkie opinie biegłych są nierzetelne, niekompletne, nie stanowcze i niejednoznaczne z przyczyn wskazanych w zarzucie zawartym w pkt 1 petitum niniejszej apelacji, co zgodnie z zasadą domniemania niewinności i in dubio pro reo powinno skutkować uniewinnieniem oskarżonych od popełnienia zarzucanego im aktem oskarżenia czynu;

b) oskarżony K. D. w toku postępowania sądowego zaprzeczył prawdziwości

swoich zeznań
złożonych w toku
postępowania
przygotowawczego,
w których przyznał
się do popełnienia
zarzucanego mu
aktem oskarżenia
czynu wyjaśniając,
że podczas ich
składania był pod
wpływem silnych
leków
uspokajających w
związku z
wcześniejszym
pobytem w szpitalu
oraz groził mu
wtedy środek
zapobiegawczy w
postaci
tymczasowego
aresztowania i
dlatego przyznał
się wówczas do
popełnienia
zarzucanego mu
aktem oskarżenia
czynu, zaś z zasad
doświadczenia
życiowego
wiadomym jest,
że z obawy
przed tymczasowym
aresztowaniem wiele
osób przyznaje się do
popełnienia czynów,
których nie
popełniło, przy czym
obawa przed
realnym
zagrożeniem
zastosowania
tymczasowego
aresztowania wobec
oskarżonego K. D.
znajduje
potwierdzenie w
działaniach organów
ścigania wobec

oskarżonych M. S.
(1) i Z. M.
(2), wobec których
złożono wnioski o
zastosowanie środka
zapobiegawczego, w
postaci
tymczasowego
aresztowania, a
nadto jego
wyjaśnienia w
przedmiocie
przyznania się lub
nie przyznania się
do popełnienia
zarzucanego mu
aktem oskarżenia
czynu nie mogą
stanowić podstawy
jego skazania bez
przeprowadzenia
dowodu z
prawidłowej opinii
biegłych
stwierdzającej
istnienie znamion z
art. 183 § 1 k.k. z
przyczyn o których
mowa w zarzucie
zawartym w pkt
2a petitum niniejszej
apelacji, przy czym
w niniejszej sprawie
wszelkie opinie
biegłych są
nierzetelne,
niekompletne, nie
stanowcze i
niejednoznaczne z
przyczyn
wskazanych w
zarzucie zawartym
w pkt 1 petitum
niniejszej apelacji,
co zgodnie z zasadą
domniemania
niewinności i in
dubio pro reo
powinno skutkować
uniewinnieniem

oskarżonego K.
D. od popełnienia
zarzucanego mu
aktem oskarżenia
czynu;

c) oskarżony Z. C. w
toku postępowania
sądowego zaprzeczył
prawdziwości
swoich zeznań
złożonych w toku
postępowania
przygotawczego,
w których przyznał
się do popełnienia
zarzucanego mu
aktem oskarżenia
czynu i choć
wprawdzie nie
wyjaśnił dlaczego
w postępowaniu
przygotawczym
przyznał się do
popełnienia
zarzucanego mu
aktem oskarżenia
czynu to podnieść
należy, że jego
wyjaśnienia w
przedmiocie
przyznania się lub
nie przyznania się
do popełnienia
zarzucanego mu
aktem oskarżenia
czynu nie mogą
stanowić podstawy
jego skazania bez
przeprowadzenia
dowodu z
prawidłowej opinii
biegłych
stwierdzającej
istnienie znamion z
art. 183 § 1 k.k. z
przyczyn o których
mowa w zarzucie
zawartym w pkt
2a petitum niniejszej

apelacji, przy czym w niniejszej sprawie wszelkie opinie biegłych są nierzetelne, niekompletne, nie stanowcze i niejednoznaczne z przyczyn wskazanych w zarzucie zawartym w pkt 1 petitum niniejszej apelacji, co zgodnie z zasadą domniemania niewinności i in dubio pro reo powinno skutkować uniewinnieniem oskarżonego Z. C. od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu;

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną i wszechstronną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań świadków: M. B. (k. 1254v akt, k. 2v-4v protokołu rozprawy z dnia 16 listopada 2020 r.), M. W. (k. 2574v-2575v akt, k. 5-5v protokołu rozprawy z dnia 16 listopada 2020 r.), R. S. (k. 1500v akt, k. 5v-6 protokołu rozprawy z dnia 16 listopada 2020 r.) skutkującą błędnym uznaniem m. in. że oskarżeni K. D. i Z. C. dopuścili się zarzucanego im

aktem oskarżenia
czynu ze zmianą jego
opisu, o której mowa
w pkt 1 i 9 petitum
zaskarżonego
wyroku, podczas
gdy z zasad
wiedzy wiadomym
jest, że aby ustalić
czy składowanie,
usuwanie,
przetwarzanie,
zbieranie,
dokonywanie
odzysku,
unieszkodliwianie
albo
transportowanie
odpadów lub
substancji odbywa
się w takich
warunkach lub w
taki sposób, że może
to zagrozić życiu lub
zdrowiu człowieka
lub spowodować
obniżenie jakości
wody, powietrza lub
powierzchni ziemi
lub zniszczenie w
świecie roślinnym
lub zwierzęcym
potrzebna jest
wiedza
specjalistyczna
biegłych sądowych,
której nie posiadają
świadkowie, a zatem
ich zeznania nie
mogą stanowić
podstawy do
skazania
oskarżonych bez
przeprowadzenia
dowodu z
prawidłowej opinii
biegłych
stwierdzającej
istnienie znamion z
art. 183 § 1 k.k., przy

	<p>czym w niniejszej sprawie wszelkie opinie biegłych są nierzetelne, niekompletne, nie stanowcze i niejednoznaczne z przyczyn wskazanych w zarzucie zawartym w pkt 1 petitum niniejszej apelacji, co zgodnie z zasadą domniemania niewinności i in dubio pro reo powinno skutkować uniewinnieniem oskarżonych od popełnienia zarzucanego im aktem oskarżenia czynu..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty apelacji mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie</p>				

można w szczególności podzielić twierdzeń skarżącego, iż Sąd Rejonowy dokonał stroniczej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci osobowych źródeł dowodowych. Stwierdzić natomiast należy, iż Sąd I instancji wnikliwie, zgodnie z art. 410 k.p.k., rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, dlaczego jednym dowodom należało dać wiarę, a innym z kolei – waloru takiego odmówić. Ponieważ ocena zgromadzonych w sprawie dowodów została dokonana przez Sąd I instancji wszechstronnie, we wzajemnym ich kontekście z innymi dowodami, zgodnie z wiedzą i doświadczeniem życiowym, w pełni korzysta – wbrew stanowisku autora apelacji – z ochrony art. 7 k.p.k.

W szczególności oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonych, w tym K. D. i Z. C., dokonanej przez Sąd Rejonowy nie można uznać jako dowolnej.

Wbrew twierdzeniom obrony, Sąd I instancji nie popełnił błędu dając wiarę wyjaśnieniom oskarżonych K. D. i Z. C., złożonym w postępowaniu przygotowawczym, pomimo, że na rozprawie sądowej, wyjaśniali oni już odmiennie. Sąd oceniając dowody w sprawie, zgodnie z art. 7 k.p.k., nie może bowiem zdyskwalifikować a priori wiarygodności wyjaśnień oskarżonego tylko dlatego, że w postępowaniu przygotowawczym zeznawał on inaczej, niż na rozprawie sądowej. Sąd ma prawo dać wiarę, zarówno zeznaniom złożonym w toku dochodzenia – wbrew odmiennym twierdzeniom na rozprawie – jak też i odwrotnie: może uznać za wiarygodne zeznania złożone na rozprawie, a odrzucić zeznania

złożone w toku postępowania przygotowawczego, byleby stanowisko swoje w tym przedmiocie należycie i przekonywująco uzasadnił.

W przedmiotowej sprawie tak właśnie się stało: Sąd meriti uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych K. D. i Z. C. złożone w toku postępowania przygotowawczego. W sposób logiczny i przekonywujący, Sąd Rejonowy uzasadnił też, dlaczego te relacje zasługują na wiarę, natomiast z jakich powodów zmieniona wersja zdarzeń – prezentowana przez oskarżonych w postępowaniu przed Sądem – jest niewiarygodna.

W pełni należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż wyjaśnienia oskarżonych K. D. i Z. C., w których wycofali się oni z wcześniej prezentowanej wersji zdarzeń, są nielogiczne i sprzeczne z niepodważalnymi faktami, ustalonymi w sprawie.

Oskarżeni nie podali przy tym żadnych przekonywujących argumentów, które tłumaczyłyby zmianę treści ich wyjaśnień.

Oдноśnie oskarżonego K. D. nie sposób uwierzyć, że podczas składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego nie zdawał sobie sprawy, co mówi, gdyż był pod wpływem silnych leków uspokajających, w związku z wcześniejszym pobytem w szpitalu. Z protokołu jego przesłuchania z dnia 10.10.2018 roku wynika bowiem, że podczas tej czynności byli obecni jego dwaj adwokaci i trudno zakładać, że wyraziliby oni zgodę na to, aby ich klient składał zeznania w stanie wyłączającym lub ograniczającym jego świadomość.

Także, co do oskarżonego K. D., w apelacji przytacza się argument, że przyznanie się do winy w śledztwie było spowodowane tym, że groził mu wtedy środek zapobiegawczy w

postaci
tymczasowego
aresztowania, „zaś z
zasad doświadczenia
życiowego
wiadomym jest,
że z obawy
przed tymczasowym
aresztowaniem wiele
osób przyznaje się do
popelnienia czynów,
których nie
popelnilo”. Nie
wiadomo skąd
obrona nabyła tego
rodzaju przekonań,
gdyż z praktyki
sądowej wynika
raczej inna reguła, a
mianowicie: z zasady
nikt nie przyznaje
się do popelnienia
przestępstwa, jeśli
go nie popelnil. A
już zupełnie nie do
uwierzenia jest, aby
osoba, która nie
poczuwa się do winy,
składala wniosek o
dobrowolne
poddanie się karze,
tak jak to uczynil
oskarżony K. D., w
toku wspomnianego
wyżej przesłuchania
przez prokuratora.
Można zresztą podać
wiele przykładów,
gdy wobec osoby
nie przyznającej
się do winy
nie zastosowano
tymczasowego
aresztowania i
sytuacji wręcz
przeciwnych, kiedy
to następuje
zastosowanie
izolacyjnego środka
zapobiegawczego,

pomimo przyznania się do winy podejrzanego.

Dobrym przykładem są tu losy wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego M. S. (1), na co także powołuje się skarżący. Przecież podejrzanym M. S. (1) nie przyznawał się do winy, a pomimo to Sąd odstąpił od stosowania środka zapobiegawczego, w postaci tymczasowego aresztowania.

Oskarżony Z. M. (2), co do którego także nie zastosowano tymczasowego aresztowania, w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do winy jedynie „formalnie”, składając wyjaśnienia, w których w istocie negował swoją winę.

Sąd Rejonowy słusznie zatem nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. D. i Z. C. z postępowania sądowego, które uznał za nieprzekonywujące i stanowiące próbę uniknięcia odpowiedzialności za dokonany czyn. Podkreślić też należy, że Sąd

Rejonowy, który miał możliwość na rozprawie sądowej bezpośrednio zetknąć się z każdą z przesłuchiwanymi osobami, m.in. poprzez obserwowanie ich zachowania, sposobu składania depozycji, miał możliwość wyrobienia sobie poglądu, co do tego, czy są one, i w jakim zakresie, wiarygodne.

Nie ma również racji skarżący podnosząc, że wyjaśnienia oskarżonych K. D. i Z. C. w przedmiocie przyznania się lub nie przyznania się do popełnienia zarzucanego czynu nie mogą stanowić podstawy ich skazania, gdyż aby ustalić czy składowanie, usuwanie, przetwarzanie, zbieranie, dokonywanie odzysku, unieszkodliwianie albo transportowanie odpadów lub substancji odbywa się w takich warunkach lub w taki sposób, że może to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować obniżenie jakości wody, powietrza lub

powierzchni ziemi
lub zniszczenie w
świecie roślinnym
lub zwierzęcym,
potrzebna jest
wiedza
specjalistyczna
biegłych sądowych,
której nie posiadają
oskarżeni, a zatem
bez
przeprowadzenia
dowodu z
prawidłowej opinii
biegłych
stwierdzającej
istnienie znamion z
art. 183 § 1 k.k., przy
czym w niniejszej
sprawie wszelkie
opinie biegłych są
nierzetelne,
niekompletne, nie
stanowcze i
niejednoznaczne, co
zgodnie z zasadą
domniemania
niewinności i in
dubio pro reo,
powinno skutkować
uniewinnieniem
oskarżonych od
popelnienia
zarzucanego im
czynu. Tak jak
już wskazano w
dziale 3.1 niniejszego
uzasadnienia opinię
biegłych (...) (...)
- (...) (...)
wbrew zarzutom
skarżącego – Sąd I
instancji
prawidłowo uznał
jako opinię pełną,
jasną i
przekonywującą. To
właśnie w oparciu o
tę opinię biegłych,
posiadających

wiedzę specjalistyczną przyjął, że w przedmiotowej sprawie, warunki i sposób składowania oraz usuwania odpadów mogły zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi lub zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym.

Ten sam argument: „dla ustalenia, czy składowanie, usuwanie, przetwarzanie, zbieranie, dokonywanie odzysku, unieszkodliwianie albo transportowanie odpadów lub substancji odbywa się w takich warunkach lub w taki sposób, że może to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi lub zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym potrzebna jest wiedza specjalistyczna biegłych sądowych” skarżący powołuje przy próbie

kontestacji dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny wyjaśnień pozostałych oskarżonych oraz zeznań świadków: M. B., M. W. i R. S.. Z powodów podanych wyżej, argumentacja obrony nie zasługuje na uwzględnienie. Natomiast stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonych Z. M. (2), M. S. (2), M. S. (1) i D. W., wskazując powody, dlaczego ich relacje nie zasługiwały na wiarę. To samo odnieść należy do zeznań świadka R. S., które w większości nie zostały uznane przez Sąd meriti, jako wiarygodny materiał dowodowy. Natomiast świadkowie M. B. i M. W. zrelacjonowali jedynie fakty, jakie stwierdzili podczas wykonywania obowiązków służbowych i które znajdują potwierdzenie w obiektywnym materiale dowodowym w postaci protokołów oględzin, czy też dokumentacji fotograficznej.

Podkreślenia

wymaga, że Sąd Rejonowy, przy ustaleniu czy warunki i sposób składowania i usuwania odpadów w przedmiotowej sprawie mogło zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi lub zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym, nie kierował się zeznaniami świadków, lecz opinią biegłych (...) (...) - (...) (...).

W niniejszej sprawie nie zachodziła również – wbrew twierdzeniom apelacji – sytuacja zaistnienia nie dających się usunąć wątpliwości odnośnie sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów. Należy zwrócić uwagę, że nie dające się usunąć wątpliwości to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi, przy użyciu zasad oceny dowodów. Dopiero gdy sprzeczności nie

da się rozstrzygnąć, to jest wątpliwości usunąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.). Tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonego nie oznacza powinności wybierania wersji korzystniejszej. Najpierw bowiem wybiera się wersję wynikającą z racjonalnej analizy dowodów, to jest tę, która wynika z decyzji o ich wiarygodności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6.01.2004 roku – V KK 60/03; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7.12.2010 roku – II Aka 90/10). Jeszcze raz podkreślić należy, iż rozumowanie przytoczone przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spełnia wymogi art. 7 k.p.k. z uwagi na fakt, iż ocena wartości zebranych dowodów została dokonana przez Sąd I instancji wszechstronnie, we wzajemnym ich kontekście, zgodnie z wiedzą i

doświadczeniem życiowym.			
Wniosek			
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego K. D. poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów procesu w postaci zwrotu uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia przez niego w niniejszej sprawie obrońcy (stawek minimalnych) za obie instancje;</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego Z. C. poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów procesu w postaci zwrotu uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>niego w niniejszej sprawie jednego obrońcy według norm przepisanych (stawek minimalnych) za obie instancje.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ponieważ żaden z podniesionych zarzutów nie okazał się zasadny, wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów nie mógł zostać uwzględniony. Tym samym bezpodstawnym było żądanie zasądzenia na rzecz oskarżonych zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia przez nich obrońcy z wyboru.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość zaskarżonego wyroku, za wyjątkiem rozstrzygnięcia o karze i środka kompensacyjnym, odnośnie oskarżonego K. D.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zaskarżony wyrok, stwierdzający winę obu oskarżonych jest słuszny i odpowiadający prawu. Podniesione zarzuty nie okazały się zasadne, o czym była już mowa wyżej.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

<p>a) zmniejszenie wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego K. D. kary grzywny do 150 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na 80 złotych;</p> <p>b) zmniejszenie wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego K. D. w pkt 4 zaskarżonego wyroku nawiązki na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej do kwoty 30.000 złotych.</p>	
<p>Zwiąźle o powodach zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku ocenił także wymiar orzeczonych wobec oskarżonych kar i innych środków, do czego w związku z zakresem zaskarżenia, obligował go art. 447 § 1 k.p.k.</p> <p>W odniesieniu do oskarżonego Z. C. Sąd Okręgowy uznał, że wymierzona wobec niego kara pozbawienia wolności z</p>	

warunkowym zawieszeniem jej wykonania i kara grzywny są karami adekwatnymi, współmiernymi do wagi popełnionego przestępstwa, stopnia jego społecznej szkodliwości oraz stopnia zawinienia. To samo należy odnieść do wysokości orzeczonej wobec tegoż oskarżonego nawiązki na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Tak ukształtowana reakcja karna spełni, w sposób właściwy, zapobiegawczy i wychowawczy cel oddziaływania kary, a także cele kary w zakresie oddziaływania społecznego.

Natomiast odnośnie oskarżonego **K. D.** Sąd odwoławczy, po przeanalizowaniu całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowo-podmiotowych, doszedł do przekonania, że orzeczone wobec oskarżonego kara grzywny oraz nawiązka na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony

Środowiska i Gospodarki Wodnej zostały wymierzone w zbyt wysokim rozmiarze. Sąd Rejonowy nie wziął bowiem pod uwagę w dostatecznym stopniu okoliczności, że oskarżony na własny koszt usunął odpady z wyrobiska po byłej kopalni piasku, doprowadzając je do stanu zgodnego z obowiązującymi przepisami. Ponadto poniósł również dotkliwą karę finansową, nałożoną na niego w postępowaniu administracyjnym. Dlatego też Sąd odwoławczy zdecydował się obniżyć wymiar orzeczonej wobec oskarżonego K. D. kary grzywny do 150 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na 80 złotych oraz wymiar nawiązki na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej do kwoty 30.000 złotych, uznając, iż będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia

powrotowi do przestępstwa.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapłaty i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	O kosztach postępowania odwoławczego przypadających od oskarżonego K. D. Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 636 § 1 k.p.k. i art. 633 k.p.k., przy czym wysokość opłaty za obie instancje została ustalona na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity:	

	<p>Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).</p> <p>O kosztach postępowania odwoławczego przypadających od oskarżonego Z. C. Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 636 § 1 k.p.k. i art. 633 k.p.k., przy czym wysokość opłaty za drugą instancję została ustalona na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych K. D. i Z. C.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana